

AK SVEDOK PREHOVORÍ,
POTRESTAJÚ NEVINNÉHO

KEPLER

ZRKADLOVÝ MUŽ

IKAR

KEPLER

ZRKADLOVÝ MUŽ

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

Lars Kepler
SPEGELMANNEN

Copyright © Lars Kepler 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2020 by Jozef Zelizňák

Jacket design © Hummingbirds

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7637-6

1

Eleonor cez špinavé okná triedy sleduje, ako ostrý vietor lomcuje konármi stromov a rozfúkava smeti na ceste.

Akoby sa im pred školou vyliala rieka.

Zakalená a nehlučná.

Zazvoní zvonec, žiaci si balia knihy a zošity. Aj Eleonor vstane a pridá sa k spolužiakom do šatne.

Ukradomky sleduje spolužiačku Jenny Lindovú. Práve si pred skrinkou zapína bundu.

Tvár a plavé vlasy sa jej zrkadlia v poohýbanom plechu dverí.

Jenny je pekná, a najmä je iná. Z jej intenzívneho pohľadu sa vždy cíti nesvoja.

Jenny má umelecké vlohy, fotografuje a ako jediná z gymnázia číta knihy. Minulý týždeň jej Eleonor gratulovala k šestnástym narodeninám.

Na Eleonor všetci kašľú, nie je dosť pekná, sama si to uvedomuje, hoci Jenny jej raz navrhla, či by jej nepózovala ako modelka pre sériu portrétov.

Vtedy sa sprchovali po telesnej.

Eleonor si vezme veci a kráča za Jenny k východu. Vietor víri piesok a minuloročné lístie pri smotanovej fasáde, rozfúkava ho po školskom dvore.

Zástava sa trepoce na stožiaroch.

Jenny príde k stojanu na bicykle, čosi zakričí, chvíľu podráždene gestikuluje a potom sa vydá ďalej bez bicykla.

Eleonor jej prederavila dušu, aby ju mohla odprevadiť domov, pomôcť jej s taškou.

Opäť by sa vrátili k téme tých portrétov a rozoberali by, že čier-nobiele fotografie sú ako sochy zo svetla.

Prestane snívať, skôr ako sa dostane k prvej puse.

Eleonor kráča za Jenny popri štadióne.

Terasa reštaurácie je prázdna, biele dáždnyky sa kolíšu vo vetre.

Najradšej by ju dobehla, ale nenájde odvahu.

Eleonor sa drží asi dvesto metrov za ňou, na chodníku, čo prechádza paralelne s cestou Eriksbergsvägen.

Nad vrcholkami stromov sa prehánajú mračná.

Jennine plavé vlasy rozfúkal vietor, prievan od prechádzajúceho autobusu jej ich naveje do tváre.

Zem sa zachveje.

Popri posledných domoch prejdú k sídlu skautov. Jenny prebehne cez cestu a pokračuje po druhej strane.

Slnko si nájde cestu cez mračná, ich tieň sa teraz naháňajú po záhrade.

Jenny býva v peknej vile vo Forssjö hneď pri vode.

Raz prešlapovala pod jej oknom viac než hodinu. Priniesla jej stratenú knihu, čo sama ukryla, no neodvážila sa zazvoniť a radšej ju hodila do schránky.

Jenny zastane pod elektrickým vedením a zapáli si cigaretu. Vzápätí kráča ďalej. Ligoťavé gombíky na rukáve sa jej zalesknú.

Eleonor počuje za chrbtom hukot veľkého auta.

Zem sa jej trasie pod nohami, keď ju veľkou rýchlosťou prebehne kamión s poľskou ešpézetkou.

Hneď nato zapískajú brzdy a prívies sa zakníše. Kamión prudko odbočí na krajnicu, prebehne cez pás trávy na chodník a zastane tesne za Jenny.

„Preboha!“ zakričí Eleonor.

Zo strechy auta steká po modrej plachtovine voda a do špiny kreslí lesklú stopu.

Dvere sa otvoria, z kabíny vylezie vodič. Má čiernu koženú bundu so zvláštnym sivým flákom na širokom chrbte.

Kučeravé vlasy mu siahajú až po plecيا.

Velkými kroky sa vydá za Jenny.

Nevypol motor, dym z chrómovaných výfukov sa rozplýva v tenkých pásikoch.

Eleonor zastane a sleduje, ako vodič udrel Jenny do tváre. Pár popruhov plachty sa uvoľní, zatrepecú sa vo vetre a zakryjú výhľad.

„Haló!“ zakričí a rozbehne sa k nim. „Čo to robíte?“

Hrubá celtovina opäť klesne, Jenny leží na chodníku pár metrov od kamióna. Zodvihne hlavu a zmätene cerí zakrvavené zuby.

Uvoľnená časť plachty začne plieskať vo vetre.

Eleonor si nevšimla, kedy stúpila do mokrej kaluže. Chce volať políciu, vytiahne telefón, no vypadne jej z roztrasených rúk.

Buchne na zem.

Eleonor sa predkloní, nájde mobil v burine a zdvihne zrak. Popod kamión vidí Jenny zúrivo kopať nohami, keď ju šofér zdvíha zo zeme a nakladá do vozidla.

Eleonor vybehne na cestu za kamiómom, nejaké auto zatrúbi.

V slnečných okuliaroch vodiča sa odrazia lúče, utrie si zakrvavené ruky do džínsov a vylezie do kabíny. Zabuchne dvere, zaradí rýchlosť a pohne sa s jedným kolesom ešte na chodníku. Cez suchý pás trávy vyjde na cestu a zrýchli.

Eleonor lapá po dychu. Jenny Lindová je preč.

Na zemi zostali rozšliapaná cigareta a taška s učebnicami.

Zvírený prach sadá na cestu, vietor ho rozháňa nad polia a oplotené domy. Vietor bude fúkať na zemi naveky.

2

Jenny Lindová leží v malom dechtom natretom drevenom člne na tmavom jazere.

Podlaha pod ňou praská v kolísaní vln.

Zobudí ju nutkanie vracať. Zem sa jej kníše pod nohami.

Bolia ju ramená, pália zápästia.

Rýchlo pochopí, že leží v kamióne.

Je spútaná a má prelepené ústa. Leží na boku s rukami zviazanými nad hlavou.

Zle vidí – akoby jej oči ešte spali. Cez plachtu presvitá slnečné svetlo.

Zažmurká, svet sa jej rozplýva pred očami. Cíti sa hrozne, hlavu jej ide roztrhnúť. Obrovské pneumatiky hučia na asfalte pod ňou.

Ruky má sťahovacou páskou priviazané ku kostre privesu.

Pokúša sa pochopiť, čo sa stalo. Nieкто ju zhodil na zem, zakryl jej ústa a nos studenou handrou.

Zmocní sa jej strach.

Sklopí zrak. Vidí, že šaty sa jej vyhrnuli po pás, no ešte jej nevyzliekli pančuchy.

Kamión ide rýchlo po rovnej ceste, motor zostáva na rovnakých otáčkach.

Jenny hľadá zúfalo rozumné vysvetlenie, dôvod nedorozumenia, no v skutočnosti už chápe, čo sa stalo. Jedinou odpoveďou zostáva, že sa ocitla v situácii, ktorej sa všetci ľudia boja najväčšími na svete, poznajú ju z hororov a nesmie sa udiť v reálnom svete.

Bicykel nechala pri škole a vykročila domov, tvárila sa, že nevidí, ako ju Eleonor sleduje, keď za ňou na chodníku zastal ten veľký kamión.

Na nečakaný úder do tváre ani nestihla zareagovať a skôr než vstala, priložili jej na tvár mokrú handru.

Netuší, ako dlho bola v bezvedomí. Odkrvené ruky má studené.

Hlava sa jej krúti a chvíľami celkom stráca zrak.

Priloží si líce na dlážku.

Pokúša sa pokojne dýchať, nesmie vracieť, kým má prelepené ústa.

V rohovej škáre sa zachytila sušená rybia hlava. Vzduch nasia kol sladkým pachom.

Jenny opäť zdvihne hlavu, zažmurká a objaví kovovú skrinku s visacou zámkou a dve veľké plastové nádoby celkom vpredu v prívесе. Nádoby sú priviazané hrubými remeňmi, podlaha okolo nich je vlhká.

Pokúša sa spomenúť si, čo hovorili ženy, ktoré prežili útok sériového vraha. Je lepšie bojovať, alebo si vytvoriť vzťah rozhovorom o orchideách?

Kričať cez pásku nemá zmysel, nikto by ju nepočul, jedine šofér.

Naopak, musí zostať ticho. Radšej nech ani nezistí, že sa už prebrala.

Napne svaly a zdvihne hlavu.

Príves sa rozkyvoce, obráti sa jej žalúdok. Ústa sa jej naplnia vývratkami.

Svaly sa chvejú. Páska sa zareže do pokožky.

Stuhnutými prstami zachytí jej koniec a strhne si ju z úst. Vypluje vývratky, klesne na zem a pokúša sa potichu odkašľať.

Vidí zle z nejakej chemikálie, čo vdýchla z handry.

Ocelová konštrukcia, ktorá drží plachtovinu, vyzerá, akoby ju niekto uplietol.

Každá tyč vedie najprv vertikálne k streche, urobí deväťdesiat-

stupňový uhol, pokračuje popod strechu a opäť sa vracia k podlahe na druhej strane.

Príves akoby tvorili stoličky pospájané po bokoch horizontálnymi priečkami.

Zažmurká, pokúša sa zaostriť a vidí, že na druhej strane prívesu chýbajú priečky – plachtu tam spevňuje päť radov všitých dosiek.

Jenny pochopí, že sa tam plachta vyťahuje pri nakladaní prívesu.

Ak by spútanými rukami prešla celý ocelový oblúk až k stropu a na druhej strane nadol, možno by sa jej podarilo otvoriť plachtu, privolať pomoc alebo upútať pozornosť iných vodičov.

Pokúsi sa ťahať pásku po stípe, no hneď uviazne.

Ostrý plast jej páli pokožku. Kamión sa preradí do druhého pruhu, Jenny hodí na stranu, narazí spánkom do tyče.

Opäť sa posadí a niekoľkokrát prehltnie, spomenie si na ráno, raňajky s hriankami a marmeládou. Mama vysvetlovala, ako jej tete deň predtým zaviedli štyri stenty do koronárnej artérie.

Jennin telefón ležal na stole pri šálke s čajom. Nemala zapnutý zvuk, no aj tak jej pohľad skĺzol na správy na displeji.

Otec sa nahneval. Považoval za neslušné, že sa venuje telefónu, ona sa rozčúlila, lebo cítila krivdu.

„Prečo do mňa neustále skáčeš? Čo som urobila? Preto, lebo ťa nebaví vlastný život?“ S krikom vybehla z kuchyne.

Podlaha sa nakloní, kamión spomalí a podradí v stúpaní do kopca.

Plachtu občas prežiaria slnečné lúče, špinavá dlážka sa vtedy zaleskne.

Medzi chuchvalcami suchej hliny a čierneho lístia objaví vybitý zub.

Jennine žily naplní adrenalín. Pohľadom zúfalo skenuje okolie.

Len meter od nej ležia dva odtrhnuté nechty s červeným lakom.

Po stípe stiekla krv, okolo skrutky v doske sú vytrhané vlasy.

„Bože dobrý, Bože dobrý, Bože dobrý,“ mrmle si Jenny.

Kľakne si.

Sedí ticho, uvoľní si pásku na zápästiach. Cíti, ako sa jej tisíckami drobných pichnutí vracia do prstov krv.

Trasie sa na celom tele, opäť sa pokúsi vytiahnuť nahor, ale páska sa zachytí.

„Dokážem to,“ zašepká.

Musí sa sústrediť, nesmie podľahnúť panike.

Trochu pohne rukami a potiahne, po spodnom rebre sa dá na ozaj hýbať vpred.

Dýcha prirýchlo, keď sa zakráda po nerovnej podlahe do prednej časti privesu, chytí sa rebra oboma rukami a potiahne. Privarili ho však k poslednému stĺpu a nedá sa nijako pohnúť.

Zadáva sa na kovovú skrinku – visacia zámka je odomknutá, hojdá sa na konzole.

Opäť ju napne, no nesmie strácať čas, púť sa môže kedykoľvek skončiť.

Čo najväčšmi sa vykloní, natiahne ruky, ako len vládze, a dosiahne zámku ústami. Opatrne ju nadvihne a vezme, klesne na kolená a hodí si ju na stehná, pomaly rozťahne nohy a nechá ju nehlučne sklzánuť na dlážku.

Ťažký kamión sa zakníše a skrinka sa otvorí.

Je plná štetcov, plechoviek, klieští, pílok na kov, nožov, nožníc, čistiacich prípravkov a handier.

Pulz sa jej opäť zrýchli, zahučí v hlave.

Motor už znie inak, kamión spomalil.

Vstane, načiahne sa, hlavou zachytí dvierka, objaví nôž so špinavou plastovou rúčkou medzi dvoma plechovkami farby.

„Bože milostivý, zachráň ma, dobrý Bože,“ šepká.

Vozidlo prudko odbočí, kovové dvierka jej udrú do hlavy tak mocne, že na pár sekúnd stratí vedomie a klesne na kolená.

Vyvracia sa, opäť sa jej podarí postaviť a sleduje, ako jej krv kvapká zo zápästí na špinavú dlážku.

Vykloní sa, zachytí nôž ústami a zahryzne sa do rúčky práve vo chvíli, keď kamión s fučaním zastane.

Nôž škrabe o poličku, keď ho Jenny pomaly vyťahuje. Opatrne nasmeruje hrdzavú čepel medzi ruky, z celej sily zatlačí na hrubú pásku a začne rezať.

3

Jenny drží v ústach hrdzavý nôž a pokúša sa prerezať pásku okolo zápästí. Čepel sa sprvoti len odtlačí do bieleho plastu, zahryzne teda ešte mocnejšie a pritisne.

Myslí na otca. Na jeho smutnú tvár, keď naňho dnes ráno naskričala, na poškriabané sklíčko jeho hodiniiek, bezmocné gestá.

Reže ďalej, hoci ju bolia ústa.

Po rukoväti noža steká slina.

Šalie od zúfalstva a už sa vzdáva, keď jej trhne hlavou. Čepel prerezala pásku.

Padne na bok, počuje, ako sa nôž kľže po dne korby. Opäť vstane, nájde ho, presunie sa na kraj privesu a načúva.

Nepočuje nič.

Musí konať rýchlo, no ruky sa jej trasú, nevie čepelou zarezať do plachty.

Niekoľko sekúnd čosi bzučí.

Prechytí si nôž a opatrne zareže do plachty pri poslednom stĺpe. Odchýli ju a vyzrie von.

Zastali na samoobslužnej čerpacej stanici pre kamióny. Zem je plná škatúl od pizze, zaolejovaných handier a kondómov.

Srdce jej bije tak silno, že sa nevie nadýchnuť. Nikde nevidí ľudí ani iné autá.

Vietor so sebou vlečie po asfalte papierový pohár.

Žalúdok sa jej obracia, no potlačí nutkanie dávať a prehltnie.

Po chrpte jej prúdom steká pot.

Roztrasenými rukami prereže horizontálne plachtu tesne nad priečnym trámom, chce vyliezť von, rozbehnúť sa do lesa a ukryť sa.

Začuje ťažké kroky a rinčanie kovu. Opäť sa jej zastrie zrak.

Vylezie von, stojí na kraji plošiny, cíti vietor v tvári. Drží sa plachty, zakníše sa a nôž jej vypadne. Sklopí k nemu zrak, no zakrúti sa jej hlava, akoby sa mal celý kamión prevrátiť.

Dopadne na zem, členok jej ochromí hrozná bolesť. Urobí krok a podarí sa jej udržať na nohách.

Hlava sa jej tak točí, že nevie kráčať rovno.

Na každý pohyb jej mozog odpovedá protipohybom. Pumpa s dieselom hučí.

Jenny zažmurká, spoza privesu sa blíži veľká postava, vidí ju. Zastane, cúva na neistých nohách a cíti, že musí vracať.

Skloní sa pod zablatený spoj privesu a kamióna, zalezie podeň a vidí, že postava sa náhli iným smerom.

Myšlienky sa jej ženú hlavou – musí sa ukryť.

Postaví sa na neisté nohy a pochopí, že v lese mu neutečie.

Už nevie, kde je vodič. Krv jej pulzuje v žilách.

Musí sa dostať na hlavnú cestu a zastaviť auto.

Zem sa hojdá, stromy jej ustupujú, žltá tráva v priekope sa kolíše v silnom vetre.

Šoféra nevidí. Mohol obísť auto alebo sa ukryť za kopy veľkých pneumatík. Žalúdok sa opäť ozýva.

Obzerá sa na všetky strany, drží sa plošiny, žmúri, snaží sa nájsť výjazd na diaľnicu.

Začuje šuchot.

Musí utiecť, potrebuje sa ukryť.

Kolená sa jej podlamujú, ale cúva, vidí smetné koše, informačnú tabuľu a cestičku do lesa.

Hukot motora sa ozve celkom blízko.

Zadíva sa do asfaltu, pokúša sa skoncentrovať a rozhodne sa kričať o pomoc, keď zachytí pohyb pri svojej nohe.

Veľká ruka ju chytí okolo členka a zhodí na zem. Hlavou buchne o asfalt. Vodič je pod privesom a ťahá ju k sebe. Jenny sa snaží zachytiť pneumatiky, prevráti sa na chrbát, kopne voľnou nohou, zasiahne záves kolesa a pruženie. Doškriabe si členok, vytrhne sa a vylezie von.

Podarí sa jej vstať, ale celá krajina sa preváži na stranu, prehltnú vývratky a počuje rýchle kroky. Šofér asi obieha prívies.

Tacká sa vpred, prelezie popod hadicu pumpy, čo najrýchlejšie mieri na kraj lesa, obzrie sa a narazí do človeka.

„Haló, čo sa deje?“

Vo vysokej tráve močí policajt. Chytí ho za bundu, spadne na zem a stiahne ho so sebou.

„Pomôžte mi...“

Vykĺzne sa jej, Jenny sa prevráti na bok.

„Ustúpte,“ prikáže jej.

Prehltnú a opäť ho chytí za bundu. Odstrčí ju, padne do trávy a klesne na kolená. Zaprie sa oboma rukami.

„Prosím,“ vydýchne, než jej ústa opäť zaplnia vývratky.

Zem sa kníše a ona padne na zem, díva sa cez trávu na policajtnú motorku a zachytí pohyb v lesklom výfuku.

Vodič kamióna sa blíži veľkými krokmi. Zvrtne sa, vidí flakaté džínsy a koženú bundu ako cez poškriabané sklo.

„Pomoc!“ zakričí proti hrozným krčcom.

Pokúša sa vstať, no opäť ju napne. Počuje, ako sa muži rozprávajú, kým dávi do trávy. Jeden hlas hovorí čosi ako *Je to moja dcéra* a vysvetľuje policajtovi, že nie prvý raz ušla z domu, aby sa takto ožrala.

Opäť sa ozve žalúdok, cíti žľč v ústach, kašle, pokúša sa niečo povedať, no opäť vracia.

Čo mám s ňou robiť? Pohroziť, že jej zoberiem mobil?

„To poznám,“ smeje sa policajt.

„No tak, moja,“ povie šofér a potľapká ju po chrbte. „Dostaň von všetko, bude ti lepšie.“

„Kolko má rokov?“ spýta sa policajt.

„Sedemnást – o rok už bude o sebe rozhodovať sama, no keby ma počúvala, dokončila by gymnázium a nemusela by šoférovať kamión.“

„Prosím,“ zašepká Jenny. Utrie si z úst slizké vývratky.

„Nemohla by prespať na záchytke?“ spýta sa vodič.

„Nie je plnoletá,“ zamrmle policajt a odpovie na správu vo vysielacke.

„Nechodte preč,“ zakašle Jenny.

Policajt nenáhľivo prejde k motorke a ukončí hovor s centrárou.

Kdesi blízko zakráka vrana.

Vysoká tráva sa nakloní vo vetre a Jenny vidí, ako si policajt nasadzuje prilbu a rukavice. Vie, že musí vstať. Zaprie sa rukami o zem. Mdloby ju tisnú k zemi, no odolá a klakne si na kolená.

Policajt si sadne na motorku a naštartuje. Jenny sa ho pokúša zastaviť, už ju však nepočuje.

Zaradí rýchlость a stroj sa pohne, veľká vrana vzlietne.

Jenny opäť klesne do trávy a počuje škrobot kamienkov pod kolesami vzdalujúcej sa motorky.

4

Pamela má rada uvoľnené kryštály topiaceho sa snehu. Lyže sa vtedy lepia až s desivou silou.

S dcérou Alice sa natreli krémom, ale napriek tomu sa opálila. Martin sa spálil na nose aj pod očami.

Obedovali na slnkom vyhriatej terase na hornej stanici lanovky. Obe si vyzliekli bundy a sedeli len v termotričkách.

Majú takú svalovicu, že sa rozhodli zajtra si od lyžovania odýchnuť.

Alice a Martin pôjdu loviť sivone, Pamela si užije hotelový wellness.

Devätnásťročná Pamela cestovala s kamarátom Dennisom po Austrálii a vtedy stretla v bare istého Grega. Vypala sa s ním v bungalove a až vo Švédsku zistila, že je tehotná.

Napísala list do baru v Port Douglase, ktorý adresovala Gregovi s belasými očami. Po mesiaci jej odpovedal, že žije vo vzťahu a je ochotný preplatiť jej potrat.

Ťažký pôrod sa skončil akútnym cisárskym rezom. S dievčaťom prežili, no keďže lekári odrádzali Pamelu od ďalších detí, zaviedla si špirálu, aby neotehotnela. Dennis sa jej neustále ozýval, podporoval ju a umožnil jej splniť si sen vyštudovať architektúru.

Po piatich rokoch štúdia si takmer ihneď našla prácu v malej štokholmskej firme a pri projektovaní vily v Lidingö spoznala Martina.

Pracoval ako hlavný kontrolór v stavebnej firme, cestoval po krajine a s intenzívnym pohľadom a dlhými vlasmi vyzeral ako uvoľnená rocková hviezda.

Prvýkrát sa pobozkali na žúre u Dennisa. Len čo Alice dovŕšila šesť rokov, nastahovali sa k sebe a o dva roky sa vzali. Teraz má Alice šesťnásť a študuje prvý rok na gymnáziu.

Je už osem hodín, za oknami hotelového apartmánu sa dávno zotmelo. Objednali si večeru do izby a Pamela sa pokúša rýchlo upratať rozhádzané tričká a pančuchy, než donesú jedlo.

Martin si v sprche spieva *Riders on the Storm*.

Plánujú sa najesť pred televízorom. Keď Alice zaspí, otvoria si flašku šampanského, zamknú dvere a budú mať sex.

Pamela s dcérinými šatami prehodenými cez rameno vojde do jej spálne.

Alice telefonuje v posteli v spodnej bielizni. Vyzerá ako Pamela zamlada, má tie isté oči, rovnaké gaštanové vlasy a husté kučery.

„Ešpézetka kamióna bola kradnutá,“ povie a zdvihne zrak od mobilu.

Pred dvoma týždňami začali médiá informovať o únose dievčata v Katrineholme. Bolo v Alicinom veku.

Volalo sa Jenny Lindová ako tá legendárna operná speváčka.

Celé Švédsko sa zapojilo do hľadania Jenny a poľského kamióna.

Polícia prosila o pomoc, od verejnosti prichádzali neustále nové tipy, no po dievčati akoby sa zlahla zem.

Pamela sa vráti do obývačky, napraví vankúše na pohovke a zodvihne zo zeme diaľkové ovládanie.

Tma sa tisne na okná.

Strhne sa, lebo niekto zaklope na dvere.

Práve sa chystá otvoriť, keď Martin s úsmevom vyjde zo sprchy. Je celkom nahý, uterákom si obmotal mokré vlasy.

Zatlačí ho späť do kúpelne a počuje, ako sa zasa dal do spevu. Otvorí žene so servírovacím vozíkom. Vezme si telefón, aby nemusela sledovať, ako im žena prestiera v obývačke. Isto počuje Martinov spev z kúpelne.

„On je inak normálny, naozaj,“ zažartuje.

Žena sa neusmeje, len jej mlčky podá účet na striebornej tácke a poprosí ju, aby podpísala celkovú sumu.

Pamela zakričí na Martina, že už môže vyjsť, zavolá aj Alice a potom sa všetci traja usalašia s tanierni a pohármi v obrovskej posteli.

Pri jedle pozerajú nový horor. Po hodine Pamela s Martinom spia.

Po skončení filmu Alice vypne televízor, zloží mame okuliare, spracuje taniere aj poháre, zhasne všetky lampy a umyje si zuby, než zaľahne do postele.

O chvíľu mestečko v údolí stíchne. Niekedy po tretej sa na oblohe zjaví polárna žiara ako striebromodré kmene stromov v spálenej krajine.

Pamela sa strhne zo sna na chlapčenské vzlyky. Detský plač stíchne, skôr než si uvedomí, kde je. Leží celkom nečujne, spomene si na Martinove nočné mory.

Plač prichádza od okna pri posteli.

Keď začali spolu chodiť, často sa mu snívalo o mŕtvych chlapcoch.

Pamele pripadalo milé, že dospelý muž je schopný priznať strach z prízrakov.

Pamätá si, ako sa raz v noci zobudil s krikom.

Sadli si do kuchyne ku kamilkovému čaju. Pri jeho detailnom opise prízraku sa jej vztýčili chlpy na zátylku.

Chlapec bol popolavý v tvári, sčesal si ofinu zapáchajúcou krvou, mal zlomený nos a jedno oko mu viselo z jamky.

Ďalší vzlyk.

Pamela už nespí, opatrne pohne hlavou.

Pod oknom šušti radiátor, teplý vzduch nadul záclonu, ktorá teraz vyzerá, akoby do nej odtlačilo svoju tvár dieťa.

Najradšej by Martina zobudila, no neodváža sa prehovoriť.

Opäť ten plač, hneď pri posteli, na dlážke.

Srdce sa jej rozbúcha, rukou sa pokúša Martina nahmatať, no nie je tam, plachta vychladla.

Schúli sa. Chvíľu má pocit, že plač sa pohol okolo postele smerom k nej, naraz stíchne.

Opatrne sa načiahne za lampou na nočnom stolíku. V tme nevidí ani vlastnú ruku.

Zdá sa jej, že lampa sa od včerajšieho večera vzdialila.

Napätá sa snaží zachytiť najmenší pohyb, hmatá rukou, nájde stojan lampy, kľže sa po ňom nadol.

Od okna sa ozve plač práve vo chvíli, keď dočiahne rukou na spínač a zažne.

Pamela žmúri v náhlom svetle, nasadí si okuliare, vstane z postele a nájde Martina ležať na dlážke v pyžame.

Sníva sa mu niečo zlé, po líkach mu stekajú slzy. Klakne si k nemu, položí mu ruku na plece.

„Zlatko,“ prihovori sa mu potichu. „Zlatko, ty...“

Martin skríkne a prudko otvorí oči.

Zmätené žmurká, obzerá sa po hotelovej izbe a potom sa vráti pohľadom k nej.

Ústa sa mu hýbu, no nedostane zo seba ani slovo.

„Spadol si z postele,“ vysvetlí mu.

Martin sa oprie o stenu, utrie si ústa a civie pred seba.

„Čo sa ti snívало?“ spýta sa ho.

„Neviem,“ zašepká.

„Nočná mora?“

„Nepamätám si, ale srdce mi hrozne bije,“ zamračí sa a ľahne si do postele.

Ona sa uloží na svoju stranu a vezme ho za ruku.

„Horory ti očividne nerobia dobre.“

„Nie,“ usmeje sa a pozrie sa jej do očí.

„Predsa vieš, že to je len akože.“

„Určite?“

„To nie je naozajstná krv, iba kečup,“ štipne ho do líca.

Zhasne a pritiahne ho k sebe. Milujú sa čo najtichšie, zaspia zakliesnení jeden do druhého.

5

Po raňajkách leží Pamela v posteli a číta noviny v iPade, kým sa Martin a Alice pripravujú na rybačku. Slnko práve vyšlo a presvietené cencúle za oknami sa už roztápajú.

Martin lúbi loviť ryby v zime, vie celé hodiny básniť, ako leží na bruchu, cloní si zrak pred svetlom a cez dieru sa díva na blížiace sa veľké ryby.

Recepčný im poradil jazero Kallsjön, ktoré patrí do spádovej oblasti rieky Indalsälven.

Je bohatá na ryby, ľahko sa k nej dostanú autom a zároveň tam nechodíeva veľa ľudí.

Alice postaví ťažký plecniak k dverám, zavesí na seba záchranné lano a uviazne si šnúrky na topánkach.

„Začínam ľutovať,“ vzdychne si, keď sa opäť vystrie. „Masáž a pleťová maska neznejú vôbec zle.“

„Užijem si tu každú jednu sekundu,“ zasmeje sa z postele Pamela. „Budem...“

„Prestaň,“ preruší ju Alice.

„... plávať, saunovať sa, pôjdem na manikúru...“

„Prosím, nechcem to počuť.“

Pamela sa zabalí do županu, mocne objíma dcéru, pobožká Martina a zaželá im na hovno rybačku, ako ju to naučil.

„Nebudte dlho a dávajte si pozor.“

„Užívaj si samotu,“ zasmeje sa Martin.

Alicina pokožka priam žiari, spod kapucne jej vybiehajú červonohedé kučery.

„Zapni sa až ku krku,“ upozorní ju Pamela.